ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πρώτο πενταμελές τμήμα) της 27ης Νοεμβρίου 2002 *

Στην υπόθεση Τ-291/01,

Dessauer Versorgungs- und Verkehrsgesellschaft mbH, με έδρα στο Dessau (Γερμανία),

Neubrandenburger Stadtwerke GmbH, με έδρα στο Neubrandenburg (Γερμανία),

Stadtwerke Schwäbisch Hall GmbH, με έδρα στο Schwäbisch Hall (Γερμανία),

Stadtwerke Tübingen GmbH, με έδρα στο Tübingen (Γερμανία),

Stadtwerke Uelzen GmbH, με έδρα στο Uelzen (Γερμανία),

εκπροσωπούμενες από τον D. Fouquet, δικηγόρο,

προσφεύγουσες,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένης από τους V. Kreuschitz και J. L. Buendía Sierra, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο να αναγνωρισθεί ότι η Επιτροπή παρέλειψε παρανόμως να εξετάσει μη κοινοποιηθείσες από την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας ενισχύσεις υπέρ των εταιριών εκμεταλλεύσεως πυρηνικών σταθμών,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(πρώτο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους B. Vesterdorf, Πρόεδρο, J. Azizi, R. M. Moura Ramos, M. Jaeger και H. Legal, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

II - 5036

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με έγγραφο της 19ης Νοεμβρίου 1999, οι προσφεύγουσες, εγκατεστημένες στη Γερμανία δημοτικές διευθύνσεις διανομής ηλεκτρικής ενέργειας, κάλεσαν την Επιτροπή να κινήσει διαδικασία εξετάσεως των κρατικών ενισχύσεων βάσει των άρθρων 87 ΕΚ και 88 ΕΚ σχετικά με τις φοροαπαλλαγές που η Γερμανία χορήγησε υπέρ του αποθεματικού των πυρηνικών σταθμών για τη χρηματοδότηση της θέσεώς τους εκτός λειτουργίας και τη διάθεση των ακτινοβολημένων καυσίμων και των ραδιενεργών αποβλήτων τους.

2 Με έγγραφο της 18ης Απριλίου 2000, η Επιτροπή γνωστοποίησε την παραλαβή της αιτήσεως εξετάσεως των προσφευγουσών. Διευκρίνισε ότι είχε κινήσει την προκαταρκτική διαδικασία εξετάσεως σχετικά με το επίδικο φορολογικό καθεστώς.

3 Κατόπιν προσκλήσεως της Επιτροπής, που γνωστοποιήθηκε με έγγραφο της 17ης Ιουλίου 2000, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας υπέβαλε, με επιστολή της 12ης Φεβρουαρίου 2001, τις παρατηρήσεις της σχετικά με την αίτηση εξετάσεως των προσφευγουσών.

4 Κατόπιν ανταλλαγής πολλών επιστολών, οι προσφεύγουσες κάλεσαν την Επιτροπή, με έγγραφο της 29ης Αυγούστου 2001 που περιήλθε στην Επιτροπή στις 30 Αυγούστου 2001, να ενεργήσει, βάσει του άρθρου 232, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ, εκδίδοντας απόφαση για τη παρακολούθηση της υποθέσεώς τους.

5 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 30 Νοεμβρίου 2001, οι προσφεύγουσες ζήτησαν από το Πρωτοδικείο να αναγνωρίσει ότι η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 232 ΕΚ, καθόσον δεν εξέτασε την αίτησή τους και δεν εξέδωσε απόφαση για την εξέταση του επίδικου φορολογικού συστήματος εντός προθεσμίας δύο μηνών από την παραλαβή της από 29 Αυγούστου 2001 προσκλήσεως προς ενέργεια.

6 Στο υπόμνημα της αντικρούσεως, η Επιτροπή παρατήρησε ότι εξέδωσε, στις 11 Δεκεμβρίου 2001, απόφαση διαπιστώνουσα ότι οι επίδικες φοροαπαλλαγές δεν συνιστούν κρατικές ενισχύσεις υπό την έννοια του άρθρου 87, παράγραφος 1, ΕΚ (στο εξής: Απόφαση). Η Επιτροπή διευκρίνισε επίσης ότι η Απόφαση είχε γνωστοποιηθεί στις γερμανικές αρχές, στις 13 Δεκεμβρίου 2001, και κατόπιν διαβιβαστεί στον εκπρόσωπο των προσφευγουσών, στις 16 Ιανουαρίου 2002, μετά την παρέλευση της προθεσμίας που είχε ταχθεί στις γερμανικές αρχές για να ζητήσουν τη διαγραφή των εμπιστευτικών στοιχείων που μπορούσε να περιέχει η Απόφαση.

7 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στις 5 Μαρτίου 2002, οι προσφεύγουσες ζήτησαν από το Πρωτοδικείο να κρίνει ότι η υπό κρίση προσφυγή είναι άνευ αντικειμένου, εφόσον η Επιτροπή είχε θέσει, με την έκδοση της Αποφάσεως, τέρμα στην καταγγελλόμενη παράλειψη.

8 Επί πλέον, οι προσφεύγουσες ζήτησαν να καταδικαστεί η Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα, για τον λόγο ότι ευθύνεται για την άσκηση της προσφυγής και το σύνολο των δικαστικών εξόδων.

9 Στις παρατηρήσεις της επί του σχετικού με την κατάργηση της δίκης αιτήματος, η Επιτροπή εκτίμησε ότι είχε απαντήσει στην πρόσκληση προς ενέργεια που της είχαν απευθύνει οι προσφεύγουσες και, ως εκ τούτου, θεώρησε ότι η προσφυγή είχε όντως καταστεί άνευ αντικειμένου.

10 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 28 Μαρτίου 2002 και το οποίο πρωτοκολλήθηκε υπό τον αριθμό T-92/02, η Stadwerke Schwäbish Hall GmbH, η Stadtwerke Tübingen GmbH, η Stadtwerke Uelzen GmbH και η Wuppertaler Stadtwerke AG άσκησαν προσφυγή ακυρώσεως κατά της Αποφάσεως.

11 Το Πρωτοδικείο θυμίζει ότι κατά πάγια νομολογία (βλ., μεταξύ άλλων, την απόφαση του Δικαστηρίου της 18ης Μαρτίου 1997, C-282/95 P, Guérin automobiles κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. I-1503, σκέψεις 30 και 31), όταν η Επιτροπή λαμβάνει θέση, κατά την έννοια του άρθρου 232, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ, μετά την άσκηση προσφυγής κατά παραλείψεως, όπως συμβαίνει εν προκειμένω, στερεί του αντικειμένου της την ασκηθείσα για την αναγνώριση αυτής της παραλείψεως προσφυγή.

12 Επομένως, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, όπως συμφωνούν αμοιβαία οι διάδικοι, ότι παρέλκει η έκδοση αποφάσεως επί της παρούσας προσφυγής κατά παραλείψεως.

Επί των δικαστικών εξόδων

13 Σε περίπτωση καταργήσεως της δίκης, το άρθρο 87, παράγραφος 6, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου ορίζει ότι το Πρωτοδικείο κανονίζει τα έξοδα κατά την κρίση του.

14 Αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζουν οι προσφεύγουσες, δεν μπορεί να θεωρηθεί δεδομένο ότι η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση αποκλειστικά συνεπεία της προσκλήσεως προς ενέργεια εκ μέρους των προσφευγουσών ή συνεπεία της εκ μέρους τους ασκήσεως προσφυγής κατά παραλείψεως.

15 Από την ανωτέρω έκθεση των πραγματικών περιστατικών προκύπτει ότι οι γερμανικές αρχές, στις οποίες η Επιτροπή υπεχρεούτο να γνωστοποιήσει την αίτηση εξετάσεως των προσφευγουσών, υπέβαλαν τις παρατηρήσεις τους επ' αυτής της αιτήσεως στις 12 Φεβρουαρίου 2001.

16 Επομένως, το χρήσιμο διάστημα δέκα μηνών που η Επιτροπή διέθετε επομένως για την έκδοση της αποφάσεως δεν επιτρέπει να θεωρηθεί ότι αυτή ελήφθη, εν προκειμένω, μετά την πάροδο του εύλογου χρόνου.

17 Στην Επιτροπή απέκειτο να συγκεντρώσει όλα τα απαραίτητα αποδεικτικά στοιχεία προκειμένου να αποδείξει επαρκώς ότι τα άρθρα 87 ΕΚ και 88 ΕΚ δεν έχουν εφαρμογή στο επίδικο καθεστώς φοροαπαλλαγής, συμπέρασμα στο οποίο κατέληξε με την απόφαση. Συναφώς, βασίμως μπορούσε να αναμένει ότι η νομική της θέση, διαμετρικά αντίθετη εκείνης των προσφευγουσών, θα αμφισβητούνταν με την άσκηση προσφυγής ακυρώσεως κατά της αποφάσεως.

18 Υπό αυτές τις συνθήκες, το Πρωτοδικείο κρίνει δίκαιο κάθε διάδικος να φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πρώτο πενταμελές τμήμα)

διατάσσει:

1) Καταργείται η δίκη.

2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Λουξεμβούργο, 27 Νοεμβρίου 2002.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

B. Vesterdorf